

Tale af Helga Zepp-LaRouche: Panel 1: Verden på afgrundens rand:

For en ny westfalsk fred! Online-konference 15. juni 2024

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Goddag, kære excellencer, venner af Schiller Instituttet, kære konferencedeltagere!

Lad mig starte med et perspektiv, som er meget velkendt blandt landene i det Globale Syd; som faktisk er blevet den Globale Majoritet i de senere år. Men dette perspektiv er næsten ukendt i Europa og USA. Jeg taler om, at et nyt verdenssystem er ved at blive opbygget, en polycentrisk, harmonisk verden, en "multi-nodal" verden. En verden, som bliver mere retfærdig, hvor alle lande har ret til at udvikle sig; kan vælge deres egen udviklingsvej i overensstemmelse med deres egen kultur, deres egen tradition og deres egen filosofi. Dette er allerede ved at ske. Det er meget fremskredent i forskellige former. For eksempel vokser det i form af BRIKS-landene, som allerede siden topmødet i Johannesburg sidste år er vokset fra 5 til 10. Nu er der yderligere 59 lande, som har ansøgt om at blive medlemmer, så det er i alt næsten 70 lande. Og blandt dem er naturligvis Kina og Indien, som tilsammen tegner sig for næsten 3 milliarder indbyggere.

Så, det vi oplever – og jeg tror ikke, at nogen i Vesten har en passende forståelse, eller kun meget få mennesker har en

passende forståelse for dette – er, at vi oplever afslutningen på en epoke. Hvad jeg mener med det er de 600 år, der startede omkring år 1500, med kolonialisme og efterfølgende neokolonialisme, som fortsatte, selv efter at mange lande i den såkaldte udviklingssektor havde opnået uafhængighed. Som premierminister Nehru og præsident Sukarno allerede havde advaret om på Bandung-konferencen, fortsatte neokolonialismen i form af nægtelse af adgang til kredit til udvikling, handelsbetingelser og generelt uretfærdige forhold. Men i de sidste 10-12 år begyndte BRIKS' fremtrædende rolle at stige, fra 2014 med det berømte topmøde i Brasilien. De har gennemgået en enorm udvikling: Xi Jinpings Bælte- og Vej-Initiativ, den massive industrielle vækst i mange nye lande som Brasilien, Indonesien, Egypten, Nigeria, Sydafrika og andre. Alt dette er naturligvis til dels et resultat af Kinas fremgang. Uden Kinas civilisatoriske bidrag, som er uden noget andet sidestykke og uden fortilfælde, fordi det ikke kun løftede 850 millioner af sine egne folk ud af fattigdom, men det strakte også sine hænder ud og gav gennem korridorer, gennem udviklingsprojekter, gennem industriparker; en hånd til de andre udviklingslande, så de kunne starte denne vækstproces på egen hånd.

Til dels var det Kinas fremgang, men til dels var det også et tilbageslag for forsøget efter Sovjetunionens sammenbrud på at etablere en unipolær verden af de neokonservative i USA og deres medtænkere i Storbritannien, og Francis Fukuyamas berømte End of History betød faktisk, at der var en hybris, hvor de forfulgte ideen om, at hele verden, hvert eneste land på planeten, ville vedtage den vestlige neoliberale model for demokrati.

De midler, der skulle bruges til at opnå dette, var ikke særligt rare. Det omfattede regimeskift mod lande, der ikke

ville gå med til dette; farvede revolutioner ved at bruge civile organisationer og NGO'er til at destabilisere eksisterende valgte regeringer. Den var baseret på interventionskrige – Afghanistan, Irak, Syrien, Libyen og andre. Den var baseret på et brutalt regime af ensidige sanktioner uden opbakning fra FN's Sikkerhedsråd, som altid ikke var rettet mod regimerne, men faktisk straffede befolkningerne for at få dem til at gøre oprør mod deres regeringer. Det omfattede bevæbning af dollaren og euroen.

Alle disse faktorer skabte en faktor, hvor der opstod en stærk bevægelse mod neokolonialisme; af lande, som kræver retten til deres egen udvikling. De ønsker ikke længere blot at være råvareeksportører, hvor fortjenesten på deres råstoffer går til multinationale selskaber, karteller og banker. Men i stigende grad inspireret af Kinas eksempel ønsker landene at skabe værdikæden i deres egne lande; at udvikle deres egen industriproduktion; at blive mellemkomstlande i den nærmeste fremtid.

Hvis vi tænkte os om, burde vi i Europa og USA være glade for dette. Det ville betyde afslutningen på den migrationskrise, som plager mange mennesker i Europa og USA, og som i høj grad bidrog til det seneste valgresultat ved valget til Europa-Parlamentet. Burde vi ikke være glade for, at unge mennesker fra Afrika, Asien og Latinamerika ønsker at blive hjemme og hjælpe med at opbygge deres egne lande i stedet for at dø af tørst og sult i Sahara eller drukne i Middelhavet i forsøget på at nå Europa eller blive skudt på ved den mexicansk-amerikanske grænse? Lande som Tyskland, Italien, Schweiz, Frankrig, USA og Japan er alle eksportorienterede lande. Vi bør støtte landene på de voksende udviklingsmarkeder, så de bliver velhavende og rige, og vi får voksende markeder. Det er en absolut win-win-situation.

Hvorfor er vi så på randen af tredje verdenskrig? NATO's fortælling om en uprovokeret russisk angrebskrig forudsætter, at hele verdens befolkning har historisk hukommelsestab. At vi ikke kan huske tiden for den tyske genforening, hvor vi fra Schiller Instituttet var en absolut magtfaktor midt i det hele. Vi er en del af det, så vi læser ikke bøger om det; det var vores historie. Vi husker løfterne til Gorbatsjov om, at NATO ikke ville flytte sig en tomme mod øst. Vi husker de håbefulde diskussioner om et fælles europæisk hus; et fælles økonomisk rum fra Vladivostok til Lissabon. Så skete der fem udvidelser af NATO mod øst. Den orange revolution i Ukraine; Rosenrevolutionen i Georgien; Maidan, som var et amerikansk og vestligt støttet kup mod en demokratisk valgt regering. Vi husker stadig Victoria Nulands berømte udtalelser, som jeg ikke vil gentage her, fordi det ikke er lady-like. Vi husker, at Merkel og Hollande indrømmede, at deres deltagelse i Minsk II kun var et trick for at give ukrainerne mere tid til at blive trænet til en NATO-standard. Jeg kan kun skitsere denne udvikling her, men det er nok til at tegne et billede af de ting, der sker nu.

Nu er situationen på slagmarken i Ukraine tæt på et dødvande. Den ukrainske modoffensiv fra sommeren 2023 slog tydeligvis fejl. Der er en klar russisk fordel, men på grund af den massive våbenforsyning fra Vesten er Rusland ikke i stand til bare at nedkæmpe de resterende udtømte ukrainske styrker. Der bliver sendt nye og kraftigere våben. Vi befinder os i en spiral af optrapning. Macron krævede som bekendt, at der skulle sendes landtropper; mange af dem er der allerede i form af rådgivere. Cameron fra Storbritannien tillod brugen af vestlige våbensystemer, krydsermissiler, og derefter i stigende grad ideen om langdistancemissiler, der skulle bruges dybt ind i Ruslands territorium. Og Putin, som svar på disse udtrykkeligt nævnte vestlige provokationer, havde for første

gang manøvrer med taktiske atomvåben.

Vesten ignorerede dette. Blinken optrappede det bagefter og sagde: "Ja, I kan bruge våbensystemerne til angreb ind på russisk territorium." Så det fik Putin til at foretage endnu en manøvre i Rusland og i Hviderusland. Så kom angrebet på det russiske radarsystem til tidlig varsling i Armavir og forsøget i Orsk. Disse angreb havde intet at gøre med krigen i Ukraine, men den eneste måde, Rusland kunne læse dette på, var, at det var et forsøg på at slå kapaciteten ud; altså et atomart angreb mod Rusland. Det ville tydeligvis ikke have været muligt uden NATO's hjælp, uden USA's taktiske hjælp. Derfor har opfattelsen i Rusland af, at NATO de facto allerede er i krig med Rusland, været støt stigende.

I Vesten breder fortællingen sig også i stigende grad om, at krig er uundgåelig. Den tyske forsvarsminister Pistorius gik ind i denne utrolige kampagne om, at Tyskland skal blive "krigsklar" igen. Skal vi efter vores historie gå den vej igen? Er denne mand klar i hovedet? Og er det tyske folk, som bare sluger dette, som om intet var hændt, ved sine fulde fem?

Krigen med Rusland vil ifølge Pistorius finde sted i 2029. Rusland må tabe, siger Baerbock og andre af disse utroligt kloge mennesker. Ukraine skal vinde. Det skaber et dilemma, for det russiske nederlag er udelukket; glem det. Rusland er verdens stærkeste atommagt, og det vil aldrig kapitulere; det er helt ude af overvejelserne. På ét niveau tror folk i Rusland, at på det niveau, hvor folk virkelig styrer showet, ikke på niveau med Biden og Blinken, men med de virkelige magthavere, er beslutningen allerede truffet. Der er allerede givet ordre til at gå i krig med Rusland. Det er ifølge alle vidnesbyrd konsensus i Rusland lige nu. Som svar på de

russiske angreb i Kharkiv optrappedes angrebene på civile mål i Belgorod, og de betragtes i Rusland som terrorangreb, fordi de hovedsageligt rammer børn, civile osv. I Rusland er der enighed om – og det kunne man høre på sidelinjen af St. Petersborgs Internationale Økonomiske Forum – at det hele allerede er gået for vidt, og derfor er der opstået en diskussion om et afskrækkende angreb. På Sankt Petersborgs Internationale Økonomiske Forum havde Putin en diskussion, [tidsstempel 2:52:54-3:14:42], hvor man tydeligvis bevidst valgte at gøre Sergej Karaganov til ordstyrer. Han er kendt for at være førsteangreb-manden nummer et i Rusland, manden med halshugningsangrebene. I modsætning til Karaganov er vi ret glade for, at Putin er meget tålmodig, og han gjorde det igen og igen meget klart, at den russiske strategiske doktrin er, at Rusland kun vil bruge atomvåben, hvis Ruslands territoriale integritet er truet, men at de også har symmetriske og asymmetriske svar på vestligt støttede ukrainske angreb.

Den største fare er, hvis Vesten begynder at tro på deres egen fortælling om, at Putin kun bluffer. Jeg tror ikke, at Putin bluffer, og den myte skal udryddes, for det er en af de mange ingredienser, der kan føre til en katastrofe. Rusland har også sagt, at hvis der er NATO-landtropper i Ukraine eller udstationering af F-16-fly, som kan bruges til to formål, så vil ikke kun disse tropper og militære genstande på jorden blive ramt, men også de beslutningscentre, hvor ordren blev givet til at udstationere dem.

I dag eller i går kunne vi læse i aviserne, at kommandoen for krigen i Ukraine var blevet overført fra Ramstein i Tyskland til en NATO-kommando i Wiesbaden. For de mennesker der ved, hvad det betyder for os, er det et meget ubehageligt sted at være i fremtiden. Hvis man tænker på, hvordan USA behandler de

allieredes interesser, som vi helt sikkert vil høre fra Rainer Rupp senere i dette panel, og som også er meget grafisk beskrevet af Klaus von Dohnanyi, den tidligere overborgmester i Hamborg i en bog, hvor han beskriver, hvordan amerikanerne under NATO's manøvrer ikke bekymrede sig om, hvorvidt der ville blive smidt nogle atombomber over Tyskland; det var bare et krigsoffer, der skulle tages højde for. Det er naturligvis et meget skræmmende perspektiv.

I dag starter også den schweiziske konference i Bürgenstock, der er baseret på Zelenskyj-formlen om en såkaldt Ukraine-fredskonference, som allerede inden den starter, er dømt til at mislykkes, fordi Rusland ikke er inviteret. I dag kom Putin med et nyt fredsforslag for Ukraine, hvor han grundlæggende foreslår, at alle vestukrainske tropper skal trækkes tilbage fra det område, hvor befolkningen stemte for at blive en del af Rusland. Og at der skal være et absolut sidste ord om, at Ukraine aldrig vil blive en del af NATO. Så hvad gør de toneangivende medier? De begynder at opildne Putin ved at sige, at Putin opdigter igen, hvad taler han om? Det er stadig konfrontationens vej, og vejen til optrapning, indtil det er for sent.

Det, vi har brug for, er en ny global sikkerheds- og udviklingskonference, som tager hensyn til interesserne i hvert eneste land på kloden. Den oplagte model må være Den Westfalske Fred, som i 1648 afsluttede 150 års religionskrig, hvoraf 30-årskrigen kun var den sidste fase. Grunden til, at folk kom til fornuft, var, at en tredjedel af alt allerede var ødelagt; en tredjedel af befolkningen, kvæget, landsbyerne. De indså, at hvis krigen fortsatte, ville der ikke være nogen i live til at nyde sejren. Er det ikke endnu mere tilfældet i en tid med atomvåben? Vi vil alle være døde, hvis det nogensinde kommer til en global atomkrig. Og vi er på randen af den, på

kanten af den. En sådan global krig vil ifølge de bedste forskere blive efterfulgt af sandsynligvis 10 år med en atomar vinter, hvor alt liv på planeten vil forsvinde.

I går foreslog præsident Putin et nyt sikkerhedssystem, uafhængigt af forslaget om Ukraine. Et nyt system med udelelig sikkerhed i Europa baseret på det større eurasiske partnerskab. Putin sagde: "Hvem vil benægte, at geografien ikke kan ændres? Vi er nødt til at leve sammen på en eller anden måde." Dette sikkerhedssystem er åbent for europæiske lande og NATO-lande, sagde han. For at vende tilbage til begyndelsen af mine bemærkninger, så er dette nye verdenssystem ved at opstå; dette polycentriske harmoniske multi-nodale system. Xi Jinping har i de seneste år ofte opfordret til et fælles samfund for menneskehedens fælles fremtid.

Det er en smuk idé, som har eksisteret i mange århundreder; den er ikke ny. Gottfried Wilhelm Leibniz sagde i det 17. århundrede, at de to mest avancerede civilisationer på de to poler af det eurasiske kontinent skulle strække deres hænder ud og arbejde sammen om at udvikle alle landene derimellem. Udvikl Syden sammen. Friedrich List, den mest berømte tyske økonom, skabte faktisk forestillingen om en rumtidsøkonomi, da han diskuterede den kontinuerlige opbygning af infrastruktur rundt om på kloden, indtil den til sidst ville forbinde hele kloden gennem sådanne tog og andre systemer – og en tidlig vision for vores forslag om Verdenslandbroen. Han havde en idé om, at en stigende sammenkobling af den globale infrastruktur ville skabe forudsætningerne for at udveksle kreative ideer inden for videnskab og kunst, og det ville blive menneskehedens økonomi. Hvor alle nationer til sidst ville forenes i det, han kaldte en "planetens republik". Cai Yuanpei, som var den første uddannelsesminister i Sun Yat-sens

regering og senere præsident for universitetet i Beijing og den mand, der bragte Schillers begreb om æstetisk uddannelse ind i Kina, havde en smuk vision om et stort fællesskab for hele verden – på kinesisk “datong shijie”.

Dette er ikke længere en fremtidsvision; den er her. Og i stedet for at snuble ind i den sidste verdenskrig, hvorefter der ikke vil være noget, så lad os slutte os til den Globale Majoritet. Jeg takker jer alle sammen.